

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Quanta sit tranquillitas animæ religiosæ, & quam magna sit occasio
puritatis cordis in vita religiosa. caput. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

magni sunt nobiles, non magni sunt illustres & potentes sæculi. sed magni sunt humiles, magni sunt spiritu pauperes: magni sunt mundanarum rerum contemptores; magni sunt Deum amantes, & venerantes, quos filius Dei. magnos existimat. Hi sunt magni coram Domino, qui magna & eximia huius vite bona, nimirum, diuitias, honores & voluptates, ipsi pedibus proterunt, & tanquam vilissima fugiunt. Religiosi ergo magnanimi sunt, qui sine vlla dubitatione magna patrant, & pro eis non mundanos honores, sed Dei beneplacitum, & sui virtutem perfectionemque procurant.

C A P. VII.

*Quanta sit tranquillitas anima religiosa,
& quàm magna sit occasio puritatis
cordis in vita religiosa.*

Nemo est qui non pacem amet, requiem expetat, tranquillitatem desideret. Est enim interna tranquillitas non minima pars felicitatis. Proprij autem cordis introitus hominem clamoribus rerum mundanarum eripit, & in quandam ineffabilem pacem perducit. Nam *regnum Dei non est esca & potus, sed iustitia, & pax.* Hoc autem regnum Dei, in quo regnat pax, intra nos est. Hanc pacem
pro-

Rom. 14

proprij cordis, qui nunquam expertus est, eius absentiam non extimescit, quid enim dolet natus cæcus, & qui videndi facultatem alijs inesse penitus ignorat, quoniam cæcus natus est &c. Qui verò aliquando pacem est adeptus, nihil magis dolet, quam eam amittere, & à tranquillitate mentis exturbari. Hoc summam calamitatem putat, ab intimo cordis in externas distentiones contumeliosè ejici, & ab ore sponsi illam tremendam vocem audire, *Egredere, & abi.* Quæ enim anima Cant. 1.
Bern.
serm. 55
in cant. (ait Bernardus) semel à Domino didicit, & accepit intrare ad seipsam, & intimis suis Dei præsentiam suspirare, & quærere faciem eius semper, nescio an vel ipsam gehēnam ad tempus experiri, horribilius penaliusue ducat, quam post spiritualis studij huius gustatam semel suavitatem, exire denuo ad illecebras, vel potius ad molestias carnis sensuumque inexplebilem reperere curiositatem.

Hunc autem ingressum cordis, ubi invenitur pax, ô anima; religio sancta ex ipso mundi contemptu, ac benè perfectèque operandi consuetudine, abundè suppeditat. Unde postquam contemnendo omnia, grandis effecta es, subiungit Dominus, per eundem prophetâ: *& ingressa es.* Qui aliquam domum Ezech.
16. vel urbem odio habent, statim ut possunt, eam deserunt, & aliam commodiorem, & sibi magis gratam habitationem inquirunt, quam

quam inuenientes, cum magno gaudio occupant & cum exultatione frequentant. Sic anima seculi inquietudinem fugiens, & commorationem abominans, statim aliam domum quaerit pacificam, in qua tranquille habitat, & placide vitam traducat. Inuenit autem cor suum domum utique quietis, & pacis, illudque ingreditur, & ab omni strepitu curarum aliena, cum Rege & Domino suo Christo, secus pedes eius manet secunda. Ibi tanquam sedula apis in alveario suo fauos dulcissimarum cogitationum fingit, & sicut formica diligens, congregat in horreum suum grana sanctorum desideriorum, quibus seipsam reficiet, vitamque spirituales sustentabit. Hic iucundus ingressus religiosus promissus est, cum audierunt vocem Domini, sibi per Ieremiam dicentis. *Conuertimini filij reuertentes, quia ego vir vester. & assumam vos vnum de civitate, & duos de cognatione, & introducam vos in Sion.* Illi namque sunt filij reuertentes, qui a peccatorum & vitiorum foeditate in quam insipientes abierant, in domum Domini, id est in spirituales vitam, sapientes reuertuntur. Hic autem reditus, ut pretiosior habeatur, nec omnium est, nec propria virtute perficitur. Opus est Dei, qui vocauit paucos, comparatione multorum, & assumpsit vnum de civitate hac, & duos de cognatione illa, prout sibi placuit, ut introduceret eos in
Sion

Iere. 3.

Sion, hoc est, in secreta cordis proprij, ubi accipiunt pastores iuxta cor Dei, in quibus caelestes illustrationes, & afflatus intelligo, qui pascunt eos scientia & doctrina. Hæc cordis habitatio iucundissima est, in qua homo magna quiete & tranquillitate perfruitur. Quid enim tranquillius cælo? sed corda iustorum cæli quidam sunt, quorum Deus ipse incola & habitator est; & qui in proprio corde per sanctas cogitationes habitat, comes, & cohabitator est Dei, & commune cum eo domicilium & habitationem possidet. Corda fidelium (inquit Augustinus) cælum sunt; quia in cælos quotidie eriguntur: & Gregorius, ex eò quod Paulus vocat Christum Dei virtutem & sapientiam, & ex eo quod scriptura dicit, cælum esse Dei sedem, ac animam iusti sedem sapientiae; optimè colligit, hanc animam cælum esse quod Dei gloriam enarrat, & opera eius annuntiat: cælum quidem est cor iusti, magnitudine immensum, quia & ipsos corporeos cælos, & omnia visibilia, & inuisibilia, præterita, præsentia, & futura, & quæ in Dei cadunt potestatem, capit. In quam sententiam optimè dixit Origenes: Magnum est cor hominis, & spatiosum, & capax, si tamen mundum fuerit. Vis eius magnitudinem latitudinemque cognoscere? Vide quantam diui-

Cor ho-
minis
cælum
est

Aug.
ser. de re-
demp.

Greg.
ho. 3. in
Euang.

Orig. 7
hom. 21.
in Lucã.

diui-

diuinorum sensuum magnitudinem capiat, ipse ait, dedit mihi eorum, quæ sunt, notitiam, rationem mundi scire, & opera elementorum, principium & finem, & medietatem sæculorū, temporum varietates, & translationem mensium, annorum circulos, & siderum sedes, naturas animalium, & furores bestiarum, spirituum violentias, & cogitationes hominum, diuersitates arborum, & vim radicum. Vides nō paruum esse cor hominis, quod tanta capiat. Neque in corporis quantitate, sed in fortitudine eius intellige, quæ tantam scientiam capit veritatis. Quia igitur tam amplum est cor hominis, Deus ipse, tanquam eximium beneficium se illud impleturum promittit; cum ait, *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Aegypti: dilata os tuum & implebo illud.* Hoc enim os, nihil aliud est quam cor nostram, quod non frusto panis, sed Dei tantum possessione satiatur. Vnde Richardus de sancto victore. Quid est hoc os interioris hominis, nisi desiderium cordis? sed hoc os, omnes Aegypti deliciae implere non possunt. quia omnes diuitiae mundi, carnali desiderio satisfacere nequeunt. Vna buccella corporeum os facile replet, sed totus mundus desiderium cordis implere non valet. O quam digna, & quam nobilis animæ nostræ habitatio, in qua caelestia lustramus, terrestria contemnimus, cuiusque rei pretium & valorem

Psa. 80.

*Richard.
in ps. 80.*

rem cernimus, eorum, quæ mundus amat, exilitatem cognoscimus. Hoc autem tam pacatum ac quietum domicilium, si alicuius est, proprium est sanè animæ religiosæ, quæ velut columba ex arca dimissa, cum non inuenisset in sæculo, vbi requiesceret pes eius, reuersa est ad Dominum in arcam cordis sui, vbi locum quietis & pacis inter munda animalia, & ab aquis diluuij seruata, reperiet. Quod si hæc est religio munda, & immaculata, miseris subuenire, & se immaculatum custodire ab hoc sæculo, manifestum est; quoniam religiosa vita si vera, & munda sit, docebit omnia sæculi desideria relinquere; quibus adhuc in corde residentibus, nullus se illibatum à sæculo, incontaminatumque custodit. Certè magnum inquietudini & distractioni patet ostium retento rerum sæcularium amore. Magna tranquillitas cordis est nihil habere concupiscentiæ sæcularis. Nam si ad terrena concupiscenda, & ad diuitias cumulandas cor inhiat, tranquillus & quietus esse homo nullatenus potest; quia aut non adepta concupiscit, vt habeat, aut acquisita metuit, ne amittat.

Ecce quam benè religiosa vita nos intra cordis claustra contineat, omnia tribuens quæ mansionem istam facilem & iucundam reddant, & vniuersa remouens quæ nos ad sæculi inquietudinem exire compellant. Ad hanc
ergo

ergo domum cordis tui, amplissimam quidem, & pacatissimam, ô anima mea, vocata es, cum sæculo despecto, statum religiosum arripuisti. Optat pius ac benignus sponsus tuus, vt hoc abditum cordis cubiculum ingrediaris, in quo solo pacem ipsam tantam propriam tui status assequeris: vult enim totius bonitatis Dominus infirmum hominem mortalis corporis pondere grauatum, iacentemque erigere, illuminare, allicere, terrere: vt redeat ad cor, inspiciat se, atque intelligat extra se nihil esse tutum, nihilque liberum, sed cuncta esse laqueis plena, sollicitudinibus referta, vallata tribulationibus, permista scandalis, pacemque eundem non nisi in se posse percipere. Nam quamdiu vagatur extra se, tentatur, turbatur, decipitur, impellitur, deprædatur, vulneratur. Quod si, ô anima mea, nondum has tuæ internæ habitationis delicias experta es, fac vt experiaris. Collige te intra cor tuum, quere teipsam intra te, & que extra te perdita eras, intra te lucratam inuenies. Scrutare regnum Dei in corde tuo, quia regnum hoc intra te est. Inquire in hac aula interiori Deum tuum habitatorem eius, tene eum, ne dimittas, sicque omnia bona, quæ optas, eris assequuta. Ingredere in cor tuum, & dicitur de te: *Quia grandis effecta es, & ingressa es.* Cùm anima in cor suum ad habitandum ingreditur, facile est illi Vniuersa deponere,

Ezech.
16.

nerere, quæ eius pulchritudinem turpant; & omnia, quæ eam ornant, comparare. Sponsa ornamentum, quo anima tanquam sponsa Dei pulchra ornatur, atque excolitur, puritas mentis est, quæ eam amabilem efficit, & Dei consortio atque conspectu dignam reddit. Mentis puritas est, quam præ omnibus cupere & amare debemus, & nocte ac die iugiter pro eâ adipiscenda laborare, tanquam pro vera pulchritudine, quæ Dei oculos capit, sanctissimumque cor eius nostri amore succedit. Rectè enim dixit Leo Papa: Vniuersitas fidelium ad perfectam innocentiam, & ad plenam debet tendere puritatem, ut eorum consortio mereatur adscribi, de quibus dicitur, *beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*, Et Gregorius Nazianzenus ait: Neque enim quicquam apud Deum, qui purus est, pluris habetur, quàm puritas, aut certè purgatio. nec non & Augustinus: Munditiam vocat finem, quo perficimur, non quo consummatur. Hæc puritas est, quàm Deus impensè amat, & in anima vehementer exquisit: quæ si desit, inuisa est illi, & detestabilis omnis nostra externa lauitia. Hac puritate anima sponsum suum Deum tenet, nec dimittit, donec introducat eum in domum matris suæ, & in cubiculum genitricis suæ. Mater animæ gratia est, eam spiritualiter generans, nutriens, docens, atque gubernans:

Puritas
cordis
sponsæ
orna-
mentū.

Leo ser.
12. qua-
drag.

Mat. 5.
Nazian.
ad Greg.
Nyssen.

Aug.
ser. 4.
de san-
ctis.

Cant. 3.

Ⓔ Domus

Domus autem huius matris fructus est actionis, & cubiculum genitricis, cor nostrum occupatum in opere contemplationis: spiritualis ergo munditia est, quæ animam in hoc cubiculum introducitur, idoneamque reddit, ut cum sponso quiescat. Quare optimè venerabilis Richardus inquit: Gratiâ inuenitur Christus, sed munditiâ in hospitium cordis introducit: iam animam visitauit, sed donec munda sit, non est digna, ut moram cum eo faciat. Ad hoc iuuari se petit per orationis instantiam, dicens: tenui eum, nec dimittam.

*Richar.
in cant.
cap. 6.*

Religio omnia remouet, quæ puritati aduersantur, & cor hominis sua vilitate commaculant. Hæc enim sunt diuitiæ, deliciae, & propria voluntas. Non solum autem hic noster status abjicit impedimenta puritatis, verum etiam omnium illorum diues est, quæ puritatem efficiunt, conseruant, & ad omnimodam perfectionem deducunt. Huius generis sunt mortificatio cogitationum, cohibitio passionum, iugis oratio, & familiaritas cum Deo, omniumque exercitatio virtutum.

Reli-